

З 11 по 17 січня

триває тиждень,
присвячений

Білорусії

60 УДАРНИХ
ТИЖНІВ«Зумій
повчитись

у... себе»

Увесь рік вони йшли майже поруч, поперемінно лідирували у районному змаганні молодих майстрів машинного доїння. А ще ревню слідували за результатами суперників, училися. І от — фініш. Перемогу святкувала Тамара Сокуренько — молодша доярка колгоспу «Комінтерн». Групкомсорт комсомольсько-молодіжного колективу із колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС Володимир Міщенко був другим.

Здається, всі крапки над «і» розставлено. Та чи задовольни результат — 2960 кілограмів молока від кожної корови — Тамару СОКУРЕНЬКО? Їй слово.

— Безперечно, повного задоволення не відчуваю. Проте, й особливих причин для занепокоєння немає, адже в змагання я включилася лише у квітні (до цього була у декретній відпустці). Заздрю, звичайно, своїй наставниці, Герою Соціалістичної Праці Олені Іванівні Новак. Її знову підкорився чотиритисячний рубіж. Пам'ятаю, влітку, коли повернулася з обласного конкурсу молодих майстрів машинного доїння, (там, до речі, стала переможцем) підійшла до мене Олена Іванівна. Привітала тепло, а потім по-смілилася:

— То коли ж позмагаєшся, Томо?

— Наступного року, — пообіцяла твердо.

І от він настав, рік 1982. Значущий для всієї багатонаціональної Країни Рад, рік комсомольських з'їздів. Разом зі своїми колегами я включилася в змагання за досягнення найвищої продуктивності громадської худоби. До дня відкриття ХІХ з'їзду ВЛКСМ зобов'язалася надати по 2000 кілограмів молока від корови, а до 60-річчя утворення СРСР — по 4500. Такі ж рубіжі намітила й Олена Іванівна Новак.

Я багато навчилася й продовжую вчитися у своєї наставниці. У тому, що надую в ці дні найбільше в господарстві колода від корови — по 7,6 кілограма — велика її заслуга. Це ж Олена Іванівна навчила мене основ зооветеринарії, підказала, як найкраще готувати до згодовування грубї корми.

У нашому колективі знайшовши широку підтримку почли москвичів — 60-річчю утворення СРСР — 60 ударних тижнів. Найвищий середньодобовий надій молока від корови, досягнутий з початку зимові громадської худоби — 7,6 кілограма — я присвячую братній Білорусії. З таким же старанням працювати й на честь інших республік-сестер. Переконана — надові зростатимуть з кожним днем, адже масове розтєлення корів тільки почалося, кормова база у нашому господарстві міцна.

Бобринецький район.

Молодий колос

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 14 січня 1982 року

№ 6 (3046)

Ціна
2 коп.

Багато молодих тваринників працює у колгоспі «Іскра» Новоградніського району. Серед них — і подружжя БЕРНЕНКІВ, Олександр і Тетяна вже кілька років трудяться операторами машинного доїння. Вони успішно виконали минулорічні соціалістичні зобов'язання, увійшли в число переможців колгоспного змагання. Добре йдуть справи у Бернєнків і нині: щодня вони надають від кожної корови по 5,5—6 кілограмів молока. Індивідуальні зобов'язання, взяті на перше півріччя — одержати від корови по 1500 кілограмів молока — молоді тваринники зобов'язалися виконати до дня відкриття ХІХ з'їзду ВЛКСМ.

Фото С. ФЕНЕНКА.

З'їздам комсомолу- ХІХ-ХХІV гідну зустріч!

Механізатори колгоспу «Дружба» плідно потрудились під час осінньо-польових робіт. Вони першими в Олександрівському районі закінчили копати бур'яки, першими завершили зяблеву оранку, серед перших — інші роботи в полі. Чимала частка успіху належить молодим механізаторам господарства. Сьогодні секретар комітету комсомолу колгоспу Олександр АДЗЕМОВ розповідає, якими вони живуть турботами у ці січневі дні.

— У нашому колгоспі дві тракторні бригади. Молодь працює в обох. Щороку хлопці вливаються до меха-

коли заходиш на тракторний стан з боку колгоспного саду, в очі одразу владають чисті заасфальтовані смуги, на яких вишикувались уся ґрунтообробна техніка. Та якщо спробувати потрапити сюди прямо від села — без чобіт не обійтись. Механізатори навели щебеню, який накриють асфальтом, і біля будинку механізаторів ляже рівне і тверде покриття.

почути у колгоспі про молоді подружжя Тищенків, Віру і Миколу, інших механізаторів.

Мабуть, саме тому й не вживаються тут нероби, літуні, ті, хто власні інтереси ставить над громадськими. Це особливо контрастно видно на тлі дружнього колективу. Не втримався в бригаді, приміром, Михайло Майданник. Він міг записатись на роботу, виконувати

СВЯТО — ПОПЕРЕДУ

МЕХАНІЗАТОРСЬКІ БУДНІ

нізаторських колективів. Більше їх іде в тракторну бригаду № 1. Навіть ті, хто живе у Єлизаветградці, а не в Михайлівці. Причина цього досить проста: михайлівці мають кращі умови для роботи. І хай навіть майстерня та гараж старі, однак вони є, і працювати знімку, коли доводиться в основному лагодити техніку, все-таки приємніше у затишку.

Та я гадаю, що недалеким той час, коли становище з молодими кадрами у бригадах вирівняється. Хочеться думати, що це буде незабаром. Уже третій рік районна будівельна організація зводить на тракторній бригаді № 2 майстерню і гараж, яких так чекають механізатори.

Правління колгоспу прагне власними силами виправити становище. Цього року тут побудовано гарний будинок механізаторів. Сьогодні він ще не сбудований, але вже діє тут кухня, де готуються смачні обіди. Нова споруда стоїть поряд із старим будиночком, і це щезає нагадує, що час великих перемін — не за горами.

Але ремонтувати трактори все ж ніде. Стоять колісні і гусеничні під відкритим небом, лагодять їх на холоді, серед грязюки. Робота, звичайно, не з приміток.

За всіма показниками бригада № 1 стоїть, звичайно, на чільному місці. І це в основному за рахунок кращих умов праці, які вирішують багато. Бо й у бригаді № 2 працює чимало сумлінних механізаторів, якими пишається колгосп.

У цьому колективі не існує поділу на механізаторів молодих і старих. Важливі ділянки роботи доручають кваліфікованим.

Вісім років у колгоспі трудиться молодий механізатор Василь Тереняк. Він не тільки старанний у роботі — будь-який наряд виконує на «відмінно», — ця людина закохана у хліборобську працю, чесна, безрешлива. Досить сказати, що Василь по приходу у бригаду дали МТЗ-50, у якого вже чотири роки як вийшов строк експлуатації. Минуло відтоді вісім років, а В. Тереняк не розлучається зі своїм колісним. Майже у два з половиною рази продовжив йому життя.

Тільки добрі слова можна

її будь-як, міг проводити, наприклад, культивуацію до полудня, а потім зникнути бозне-куди. Колектив з таких питає суворо.

У ці зимові дні, поле нудьгує за тракторним гулом. Однак пора у механізаторів гаряча. 18 трактористів постійно обслуговують тваринницький відгодівельний комплекс: доставляють корми, роздають їх худобі, прибирають з приміщення гній.

До Нового року бригада зобов'язалась поладити ґрунтообробну техніку. Уже більше трьох тижнів вона стоїть на лінійці готовності. Усі сівалки, культиватори, борони, котки, інший інвентар відремонтовані бездоганно — чекають весни.

Трактори, хоч як це не складно, в основному ремонтує у себе. 9 гусеничних із 12 чекають контрольної перевірки. У бригаді створена ремонтна група. Крім того, кожен трактор лагодить разом із ремгрупою і господар.

Кожен день наближає нас до тієї пори, коли оживуть лани колгоспу «Дружба». Механізатори бригади № 2 впевнені — вихід у поле буде для них святковим.

Всю продукцію — першим сортом

Соціалістичні зобов'язання комсомольсько-молодіжного колективу доярки ферми Несватківського відділка радгоспу Другого імені Петровського цукрокомбінату Олександрівського району (керівник Олександр Конюхенко, групкомсорт Євдокія Кравченко)

Виконуючи рішення ХХVІ з'їзду КПРС, конкретними трудовими ділами відповідаючи на девіз «Тваринництво — ударна справа комсомолу», ми беремо такі соціалістичні зобов'язання на другий рік одинадцятиріччя:

— план п'яти місяців виконати до дня відкриття ХІХ з'їзду ВЛКСМ, за цей час виробити 5259 центнерів молокопродукції, надій молока від однієї корови довести до 1395 кілограмів;

— надати за рік 3280 кілограмів молока від кожної корови;

— добитися стопроцентного збереження молока;

— при базисній жирності здавати всю молокопродукцію першим сортом;

— підвищувати професійний рівень, застосовувати на практиці передові методи праці;

— дотримуватись вимог зооветеринарії і розпорядку робочого дня;

— всім членам колективу підвищувати свій ідейно-політичний рівень.

Викликаємо на змагання колектив молочної ферми № 1 колгоспу «Прогрес».

Соціалістичні зобов'язання обговорено і прийнято на загальних зборах колективу.

Прилучення до подвигу

Починається підготовка до місячника оборонно-масової роботи, присвяченого 64-й річниці Радянської Армії і Військово-Морського Флоту.

Цей місячник став традиційним. У ході його комсомольські, дтсаафівські, профспілкові активісти роз'яснюють положення Конституції СРСР про захист соціалістичної Вітчизни, активізують роботу по залученню молоді до занять військово-технічними видами спорту. Під час місячника проводяться лекції, фестивалі, тематичні вечори, зустрічі з ветеранами війни і праці, спартакіади з технічних та військово-прикладних видів спорту. Всі ці заходи мають високу дієвість, яка до них підготуватися заздалегідь. Не в день відкриття місячника (23 січня) слід складати комплексний план роботи на період до 23 лютого, а значно раніше. Наприклад, у Світловодському, Олександрівському, Бобринецькому, Новоукраїнському районах у минулі роки цікаво були проведені агітпроби, воянізовані походи, естафети, конкурси технічної творчості, огляди роботи первинних організацій ДТСААФ, технічних клубів.

Нині ставиться завдання: в ході місячника вжити дієвих заходів щодо дальшого підвищення масовості фізичної культури і спорту, активізації роботи комсомольців, молоді, піонерів і школярів на маршрутах експедиції «Літопис Великої Вітчизняної». Особливу увагу треба звернути на проведення масових заходів, зокрема таких, як обговорення книги Л. І. Брежнєва «Спогади», колективні перегляди кінофільмів не військово-патріотичні теми, створення нових і оновлення існуючих кімнат бойової слави, кутків і виставок ДТСААФ, складання нормативів комплексу ГПО. В навчальних і спортивних організаціях слід провести ленінські громадсько-політичні читання на теми: «В. І. Ленін, КПРС про захист соціалістичної Вітчизни», «ХХVІ з'їзд КПРС про дальше зміцнення обороноздатності Радянської держави», «Збройні Сили СРСР на варті мирної праці радянського народу».

На урочистому відкритті місячника (на нього хай приїжджають колишні фронтовики, призвання, молоді воїни, комсомольські, профспілкові та дтсаафівські активісти) має пролунати заклик до широкого розгортання соціалістичного змагання за гідну зустріч 60-річчя СРСР, а також ХVІІ з'їзду профспілок СРСР, ХІХ з'їзду ВЛКСМ, ХІІІ з'їзду профспілок УРСР і ХХІV з'їзду ЛКСМУ. Вся робота під час місячника повинна бути націлена на поліпшення виховання трудящих, особливо молоді, на героїчних, революційних, бойових і трудових традиціях Комуністичної партії, радянського народу і Збройних Сил СРСР.

ЯК НАШЕ СЛОВО ВІДІЗВЕТЬСЯ

Щопонеділка збираються мої слухачі на заняття комсомольської школи суспільно-політичних знань, де визначають курс «Ідеологічна боротьба і молодь». Спостерігаю за їхніми приготуваннями до заняття, і завжди подумки відзначаю: «Сьогодні прийшли охоче», чи «З'явилися незібрані, байдужі». Саме з їхнього настрою суджу про результативність заняття минулого, з їхнього бажання слухати і підтримувати бесіду, дискутувати цифри і факти, дискутувати чи погоджуватися з різними питаннями роблю висновки про ефективність нинішнього заняття. Турбуюся, коли не відчуваю зацікавленості слухачів і наступне заняття намагаюся побудувати в активній формі.

Безперечно, про результативність окремого заняття судити легше, адже кожен пропагандист навіть із невеликим досвідом, може оцінити, яке вдалося, а яке ні. Важче говорити про ефективність комсомольського політнавчання в цілому. Адже наслідки старань пропагандистів не завжди очевидні. Бо пропагандистська робота та ж праця вихователя. Тільки з часом можна говорити про її плоди.

І все ж пропагандистом не може бути людина, котра не думає, чи доведеться слухачам скористатися набутими знаннями, чи допоможуть вони йому в практичній роботі.

Коли почалося комплексування шкіл комсомольського політнавчання, слу-

хачі самі виявили бажання вивчати курс «Ідеологічна боротьба і молодь».

Відверто кажучи, я спочатку здивувався, бо пла-

хачі самі виявили бажання вивчати курс «Ідеологічна боротьба і молодь».

Адже всі народногосподарські, соціально-еконо-

- ЧИМ ВИМІРЮЄТЬСЯ ЕФЕКТИВНІСТЬ ПРОПАГАНДИСТСЬКОЇ РОБОТИ?
- АКТУАЛЬНІСТЬ КУРСУ «ІДЕОЛОГІЧНА БОРОТЬБА І МОЛОДЬ»
- КОЖНЕ ЗАНЯТТЯ — ІДЕЙНИЙ ГАРТ ДЛЯ СЛУХАЧІВ

хував курс, вивчення якого найтісніше можна було б пов'язати з виробничими проблемами нашого тресту. Тепер твердо переконаний, що курс «Ідеологічна боротьба і молодь»

мічні плани, намічені ХХVІ з'їздом КПРС, реалізуються сьогодні в обстановці загострення ідеологічної боротьби двома системами. Зовнішньополітичний курс адміністрації США, її

практичні діла, несуть відверто мілітаристський характер, підпорядковані лише тому, щоб переконати народи світу в неіснуючій, «радянській загрозі», будь-що похитнути соціалістичну співдружність.

Розумію, що успіх справи у великій мірі залежить від мене, пропагандиста — організатора політичного навчання молоді. Тому так пильно стежу за тим, чи зацікавлені слухачі, чи мають бажання вчитися.

17 слухачів моєї школи працюють економістами, бухгалтерами, інженерами мають вищу і середню спеціальну освіту. Щодня вони зустрічаються з робітниками, пояснюють їм вимоги виробничого процесу, оцінюють події. Від їхнього вміння робити це дохідливо, доброзичливо

Післямова до політзаняття

і разом з тим переконливо, залежить поступ нашого колективу і зрештою всього суспільства вперед.

Для юнаків і дівчат ідеологічна боротьба — це форма причетності до класової боротьби, яка ведеться між пролетаріатом і буржуазією в міжнародному масштабі. Це складна і відповідальна школа партійності, школа перевірки на міцність життєвих позицій. І нас, пропагандистів, насамперед повинно хвилювати те, з яким ідейним гартком вступає молодь в цю боротьбу.

В. АРТЕМЕНКО,
пропагандист тресту
«Кіровоградмаш» а ж-буд».

ІНІЦІАТИВА КАНІЗЬКИХ ШКОЛЯРІВ

І перед тваринниками нашого району в другому році одинадцяті п'ятирічки стоять важливі завдання. До їх виконання причетні не тільки працівники сільського господарства, які безпосередньо працюють на тваринницьких фермах. Недавнє звернення членів учнівської виробничої бригади Канізької середньої школи до всіх школярів району — яскраве тому свідчення.

Нинішнього року колгосп імені Леніна має зиробити 30300 центнерів молоса, одержати 190 тонн приросту великої рогатої худоби, 250 тисяч штук яєць. Добитись такого результату не можна буде без міцної кормової бази. Учні канізької десятирічки виявили бажання допомогти своєму колгоспу у заготівлі кормів.

Порадившись із керівниками і спеціалістами господарства, молоді каніжани беруться силами учнівської виробничої бригади виростити кормові буряки на 30-гектарній площі. Юні помічники трудівників господарства уже обговорили і затвердили організаційні питання на період роботи у полі. Для свого лану школярі заготовляють уже тепер курячий

послід, всього заготовляють його 20 центнерів для внасення у мікряддя. Члени виробничої самі калібруватимуть насіння кормових буряків, перевіряють його на схожість, готуватимуть мінеральні добрива для посіву і підживлення кормової культури. Вони також стежитимуть за правильною сівайкою буряків. А для цього їм треба буде визначити технологію вирощування культури, ознайомитись із роботою бурякової сівайки. Сібайку проведемо в оптимальний строк, за один день, а проливку за чотири дні — так вирішили юні землероби.

Крім того, учні допомогатимуть господарству у заготівлі сіна та дикорослих трав для виготовлення вітамінного траз'яного боршпа.

Зобов'язання — отримати з кожного гектара по 300 центнерів кормових буряків і передати колгоспу 9 тисяч центнерів поживного корму — спонукають школярів серйозно почати підготовку до реалізації цінного задуму уже зараз.

В. БОСЬКО,
другий секретар Новомиргородського райкому ЛКСМУ.

Дитинство Антоніни Родіонової проходило в далекій Башкирії. Одного разу дівчина побачила по телевізору передачу про Україну. Її полонили розкішні сади, замірені ріки цього чудового краю. І вона вирішила: обов'язково побувати на українській землі. Закінчила школу, вуз, вийшла заміж. І перїхала разом з чоловіком у село Косівку Олександрійського району. Невдовзі Антоніну обрали секретарем комсомольської організації колгоспу «Прапор комунізму». Їй подалось робота: (Антоніна завідує дитсадком), село, де вона живе, працює люди.

Сьогодні комсомольці колгоспу, очолювані А. РОДІОНОВОЮ, неспівна молоді ударно завершують трудову вахту, присвячену Білоруській РСР. Фото В. ГРИБА.

СЕЛО І МОЛОДЬ: ПРОБЛЕМА КАДРІВ

ХТО ПРИЙДЕ НА ЗМІНУ?

«Не хочеш учитися, будеш волам хвостити крутяти», — побутує в народі така приказка. Її часто повторюють для заохочення дітей до навчання. Кожен батько чи мати хоче, щоб дитина стала високоосвіченою людиною, набула хорошої професії, мала цікаву роботу. Що ж, прагнення благородне. Та інколи не приносять більше шкоди, ніж користі. Подивіться на сучасне село. Якщо з механізаторськими кадрами на сьогодні ще так-сяк, то в тваринництві їх бракує. Бо дитині часто протягом багатьох років твердять, що «крутяти волам хвостити» — це не престижно. Тобто змалечку прищеплюється звичка до праці тваринника, та й колгоспника взагалі. І потім після закінчення школи молодь їде до міста. Для юнаків і дівчат неважливо, куди працювати (навіть водою торгують), тільки б не залишитися в селі. А ми ж із діда-прадіда землероби і скотарі. У всі віки було

лочесним ходити коло землі, коло худоби. Селяни, маючи корівку чи конячину, вважав себе хазяїном, з якою ніжністю він доглядав їх! То хіба сьогодні у продуктах тваринництва зменшилась потреба? Навпаки. Отже, і престиж професії не повинен упастися. Про це зобов'язані дбати всі, і насамперед батьки. Ось, наприклад, Григорій Михайлов, Валерій Губа, Микола Вітко, Віктор Аджубей улітку допомагали заготовляти корми, робили для свиней корита, лагодили свинарники. Григорій Михайлов, до речі, вже не вперше. Закінчивши школу, він пішов на курси механізаторів. Видно, що в дитячі роки хлопчик прищеплено любов до праці, навчено їх поважати трудівників села.

У нашому господарстві з кадрами ще терпимо. Але одні виходять на роботу, щоб відбутися чергу, інші ж вкладають у неї всю душу. До останніх належить Микола Дейчук та Михай-

ло Дришч. Зразу ж після звільнення з армії в запас вони пішли працювати в колгосп, і люди не нахвалюються ними. Не відстають від них Олександр Ківерник та Анатолій Павлюк. Колектив механізаторів набагато раніше строку впорався з постановкою техніки на зберігання. До дня відкриття ХХ з'їзду ВЛКСМ хлопці зобов'язалися відремонтувати всі ґрунтообробні машини.

Окремо хочеться розповісти про молодіжну ланку свинарок. Її члени — Тамара Старенченко, Павліна Арсирій та Ніна Сидоренко — доглядають 78 свинарників. Робота не легка. Одна річ — на відгодівлі, зовсім інша — догляд за молодняком. Щоб підвищити продуктивність праці, дівчата вирішили не розділяти тварин на групи, а доглядати всіх разом. Тут уже не може бути «твое», «моє». Досвід трьох років показує, що такий метод має неабиякі переваги. Десяту п'ятирічку по вирощуван-

ню поросят виконано достроково. Тепер дівчата отримують по двадцятю поросят від кожної свинарники. А ви спитайте їх, як вони ставляться до своєї роботи. Павліна Арсирій, наприклад, каже:

— Скажіть, що я мріяла про професію свинарки, не можу. Просто так вийшло. Робота наша не гірша за іншу, але складність її полягає в тому, що працювати треба з до світку до смерання, вихідні також рідко трапляються. А ми теж люди. Гроші грішми, та інколи й відпочити по-справжньому хочеться. А молодь на ферму їде неохоче. Отже, про роботу по змінах і мови бути не може.

Що ж, вона має рацію. Нині тваринники тримаються здебільшого завдяки буднічкам, які господарство для них поставило. За два-три роки десяти тваринників підуть на пенсію. Хто ж прийде їм на зміну? Над цим ми повинні думати сьогодні.

О. ЛЕВЧЕНКО,
завідуючий відділком колгоспу імені Леніна Новоукраїнського району.

КНИГИ ПИСЬМЕННИКІВ-ЗЕМЛЯКІВ

У нашій бібліотеці є книги Ю. Мокрієва «Плавні палатки» і «Сід на землі» (К., «Дніпро», 1980). На титульних сторінках обох написи: «Моїм читачам землякам-кіровоградцям». На добру згадку. Ваш Ю. Мокрієв. Ці книги з дарчими написами мають особливий політ.

Великий інтерес у школярів до творів письменника-земляка. Багато його п'єс йшло з успіхом на сцені нашого театру імені М. Т. Кропивницького. Юрій Олександрович — автор кількох сатиричних та гумористичних творів.

Не забував Ю. О. Мокрієв і читачів-дітей. У 60-х роках вийшла його повість «Острів забутий», яка є улюбленою й нинішніх школярів середнього віку. Герой її — учні сьомого класу. Влітку вони своїми руками відбудували зруйнований мисливський будинок і створили в ньому клуб юннатів. Вони побували в таємничій печері і там відкрили багаті родовища руди, бачили полонянка на боска. Вміло, змисловно використавши фантазію — цього вчить книга.

Перші оповідання Павла Андрійовича Байдебурі було надруковано 1931 року. Не припиняв він творчої роботи і в дні Великої Вітчизняної війни.

Залюбки читають і перечитують кіровоградці книги письменника-земляка «Вогонь землі» (К., «Дніпро», 1969). Це повість про історичне минуле Донбасу. Чимало книг П. А. Байдебурі написав для дітей. Це, зокрема, оповідання «Як ми шахту будували», повість «Таємниця стенового шурфу». В останній автор розповідає про сміливіх учнів-шестикласників, які вирішили розкрити таємницю шурфу, щоб дізнатися про історію підпільної організації.

На полицях нашої бібліотеки ви знайдете багато книг ще одного письменника-земляка — Леоніда Михайловича Тендюка. У першій збірці своїх віршів «Поле моє, полечко» (К., «Молодь», 1961) поет оспівує свій рідний край, його людей. Ось як він пише про нашу Кіровоградщину:

За Тясмином гуркочуть
лодиди,
А їм, щоб помагати
криком-рукою.

Сиди, Кіровоградщини
сиди,
Вікають навстріч веселого
журбою.

Леонід Михайлович багато їздив по країні, був на Далекому Сході, на Командорських, Курильських, Шантарських островах. Побував і на островах Фіджі, в Японії, Полінезії, в Єгипті, Канаді, США, Австралії. І в своїх творах він розказує про зустрічі з людьми цих островів, краї, про їхні звичаї, про природу («На коралових атолах» (К., «Веселка», 1979), «Полінезійське рондо» (К., «Молодь», 1979), «Альбатрос — блукач морів» (К., «Молодь», 1972).

Л. М. Тендюк не раз у творах звертається й до історії Кіровоградщини. Він написав документальну повість «Відгомін Чорного лісу» (К., «Веселка», 1976). У цій автор розповідає про боротьбу юнаків членів Кіровоградської міської підпільної групи — загону імені Кірова.

Перша збірка віршів тепер відомого українського поета Володимира Бровченка вийшла 1956 року і мала назву «Шумлять життя». Тендер поруч неї на позиції бібліотеки стоять збірки «Зустрічайте сонце», «Моє імення — комсомол», «Стенова коліска», «Думна гора» та інші.

Багато віршів В. Я. Бровченко присвячує Кіровоградщині, пише про Малу Вісху, де народився:

Він не дивуйте, справді,
люди добрі,
Що я усе про неї
не вгаваю...
Про Вісь мою,
що в юності
за обрій —
Маленьку жінку
стенового краю.

Нещодавно вийшла нова поема нашого земляка, яка називається «Золоті з'їзди» (К., «Молодь», 1980). Вона присвячена молодим захисникам Вітчизни.

Всі ці книги письменників-земляків є в обласній дитячій бібліотеці, майже на всіх — дарчі написи авторів, шановні учні! Перечитайте їх, і ви дістанете велике задоволення, взаєте з них багато цінного корисного.

В. ШИПІЛОВА,
бібліограф обласної
бібліотеки для дітей
імені А. Гайдара.

УРОКИ НА ФЕРМІ

У ролі викладача місцевої середньої школи виступила завідувача молочно-товарною фермою верхньодніпровського колгоспу «Червоний партизан» на Дніпропетровщині, делегат ХХVІ з'їзду Компартії України, Н. Н. Новацька. З її ініціативи уроки виробничого навчання старшокласників проходять на тваринницьких фермах і в технічних

майстернях. Наставниця — інша досвідчена колгоспниця знайомить учнів з секретами своєї майстерності, прищеплює любов до сільськогосподарської праці. І не випадково багато випускників школи вже стали тваринниками. У достроковому виконанні фермою плану зобов'язань першого року п'ятиріччя є й часточка їхньої праці.

Інспектора у справах неповнолітніх Ленінського райвідділу внутрішніх справ міста Кіровограда Людмилу Ньюнко нагороджено Почесною грамотою обкому комсомолу, їй присвоєно звання «Кращий за фахом».

Позаштатний кореспондент «Молодого комунара» Дмитро Танський зустрівся з Людмилою і попросив відповісти на декілька запитань.

Кор.: Людмиле, кілька слів про особливості Вашої роботи.

Л. Ньюнко: Вона перш за все профілактична. Тобто включає в себе цілий комплекс заходів по вихованню «важких» підлітків. Мета — допомогти кожному з них вибрати правильний шлях у житті, стати потрібним суспільству громадянином. Спиралось ми у своїй діяльності на широкую громадськість.

Нешодавно на черговому засіданні ради громадськості, яка діє при нашо-

Хлопче, повір мені...

му опорному пункті № 1, ми розглядали особисті справи учнів міського технічного училища № 4 Сергія Макарова та Ігоря Куценка. Хлопці замість того, щоб учитися, блукали по місту, чіплялися до перехожих. Дійшло навіть до того, що почали жбурляти каміння в автобуси та автомобілі.

Водії й затримали бешкетників. Присутні на засіданні суворо осудили їхню поведінку. Повідомили ми про їхні вчинки в училище та батькам. Тримаємо хлопців у полі зору.

Кор.: Чи ж підтримуєте Ви ділові зв'язки з комсомольцями міста?

Л. Ньюнко: Комсомольські організації завжди і

всюди нам відчутно допомагають. Найперше хочеться згадати про роботу комітету комсомолу педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна. З його ініціативи у вузі створено клуб макаренківців. Члени його взяли шефство над «важкими» підлітками. Вони зустрічаються з ними, допомагають заповнити

вільний час цікавими й змістовними справами. Навідується в сім'ї.

Заслугує добрих слів і увага до молоді та підлітків з боку комітету комсомолу кооперативного технікуму, де молодь навчилася розумно поєднувати своє навчання з культурним відпочинком...

Кор.: Очевидно, в названих колективах свій, особливий підхід до культурно-масової та виховної роботи, до питань правового виховання?

Л. Ньюнко: Без фантазії тут не обійтись. «Вечори запитань і відповідей», «Творчі портрети передовиків виробництва», літературно-музичні вечори — все це обов'язково зацікавить підлітків, якщо буде організовано весело, з індуїєю.

Ми влаштуємо, у свою чергу, в школах, студентських гуртожитках звіти про свою роботу, пропагуємо правові знання серед молоді. І звичайно ж, шукаємо нових і вдосконалюємо перевірені методи про-

УВАГА, ПІДЛІТОК!

паганди. Серед них — кінолекторії, університети правових знань серед школярів та батьків, беремо участь у засіданнях кіно-клубів.

Кор.: Людмиле розкажіть коротко про себе, будь ласка...

Л. Ньюнко: Не знаю, що й сказати. Чотири роки тому не було у мене тієї певності у своїх силах, що тепер. Тоді я тільки починала свою практичну діяльність, приглядалася, як інші працюють. Читала праці великих педагогів — Макаренка, Ушинського, нашого улюбленого земляка Сухомлинського. У Павліш їздила. І все ж вважаю, що сьогодні освоїла лише мінімум.

Щоб зрозуміти підлітка, проникнути в його духовний світ, треба бути не тільки педагогом, а й знавцем музики, літератури, спорту...

Бо без духовного взаєморозуміння з моїми підопічними навряд чи можна сподіватися на успіх у вихованні. Без цього не добитися пайдорожного — довір'я маленької людини.

СПОРТ

СПОРТ

СПОРТ

СТАРШИЙ

Спочатку — кілька рядків з його спортивної біографії.

Володимир Костянтинович Іванець з 1965 року працює тренером-викладачем дитячо-юнацької спортивної школи спортклубу «Зірка» з легкої атлетики. Свого часу сам активно й успішно виступав на змаганнях. Установив рекорди Кіровоградської області з бігу на 200 метрів, 400 метрів з бар'єрами, в естафеті 4х400 метрів. А його рекорди з бігу на 400 метрів, установлені 1967 року, досі не побиті.

Починаючи з IV Спартакіади України (1967 рік) і по сьогодні вихованці В. К. Іванця успішно захищають честь Кіровоградщини на змаганнях різного масштабу. Чемпіонами і призерами України та Радянського Союзу були Ольга Голуб, Вікторія Драган, Володимир Мирненко, Павло Арташова, Леонід Левченко, Любов Савенко, Василь Шило, Ольга Демеха, Олена Ковальова.

На VII Спартакіаді УРСР (1979 рік) команда легкоатлетів Кіровоградщини, сформована з вихованців Іванця, завойовувала 97 очок — значно більше, ніж деякі інші команди, разом узяті. Срібним призером спартакіади з потрібного стрибка став Леонід Левченко, бронзову нагороду з бігу на 800 метрів здобула Любов Савенко.

Вихованці В. К. Іванця володіють 12 рекордами області. З 1976 року вони щорічно входять у десятку кращих спортсменів області. Цієї честі були удостоєні В. Посипай, В. Пашкін, Л. Савенко, Л. Левченко, В. Шило, В. Легких. Десять років підтримує В. К. Іванця нагороджують дипломом «Кращий тренер Кіровоградщини» обласного спорткомітету. Мас подяки республіканського спорткомітету центральної ради ДСТ «Авангард», є старшим тренером обласної ради «Авангард» і збірної команди області з легкої атлетики.

БУЛО ЦЕ після закінчення факультету фізичного виховання Вінницького педінституту. Наставник Володимира Ярослав Ларіонович Кулик, проводжаючи свого вихо-

ТРЕНЕР

ванця в армію, давав наказ:

— Відслуживши в армії, певно, станеш учителем фізкультури або тренером. Але, якщо хочеш стати справжнім тренером, забувай про інститутські роки, дбай про підвищення своєї кваліфікації, своїх знань у галузі теорії і методики тренувань, педагогіки, психології, основ медичини, оволодай першодовідом. Запам'ятай: добрі спортсмени виявляються там, де є добрі тренери.

Так, взаємозв'язок «добрий тренер — добрий спортсмен» безперечний. А як його зробити, де його знайти, цього доброго спортсмена? Ні, спочатку знайти. Володимир Іванець розпочав зі шкіл, з п'ятих — шостих класів. Ходив на уроки, приглядався до дітей, розмовляв з учителями. І відбирав до себе в групу тих, кого помітив.

Так до цього потрапила й Олена Коваленко — чемпіонка України минулого року зі стрибків у довжину серед дівчат. Вона була шестикласницею десятирічки № 5, захоплювалася волейболом. Володимир Костянтинович звернув увагу на стрункість дівчинки, природний біг, чудові антропометричні дані. Краще для легкої атлетики важко знайти.

Та Олена спочатку загальсала — важко було розставатися з волейболом. Однак на своєму стояв Іванець, і цього вистачило на цілого підростка, поки дівчинка погодилася пере-

йти на легку атлетику. Правда, погодження це виникло не без допомоги вчителя фізкультури Людмили Максимівни Коляди, в котрій Іванець знайшов одну душу.

ДО РЕЧІ, середня школа № 5 — базова для ДЮСШ спортклубу «Зірка», де Іванець ось уже шістнадцятий рік веде легку атлетику. Тісно зв'язаний він і з іншими школами — одинадцятим, шостою, чотирнадцятим. А ось базовою є саме п'ята. Вона поруч стадіону «Зірка», він проводить там уроки фізкультури. Але головне, як вважає сам Іванець, у школі поділяють його думки щодо легкої атлетики.

Це й привело до створення там легкоатлетичного спецнаву — спочатку п'ятого, потім він був шостим, сьомим... Дівчі на день — уранці і ввечері — Іванець на громадських засадах працював з класом на стадіоні. Цілих три роки. Зате тепер винагороджений: десять найбільш здібних спеціалістів удосконалюють своє спортивне вміння в спортклубі «Зірка».

У головній групі В. К. Іванця одинадцять спортсменів, у тому числі майстрів спорту Ольга Демеха і Леонід Левченко, кандидати у майстри спорту Віктор Легких. На підході до правофлангових — ще одна група з восьми чоловіків. Крім того, тренер веде дві групи майбутніх спортсменів на громадських засадах — 30 хлопчиків і дівчаток.

Заняття — двічі на день. Ранкове тренування триває одну годину, в другій половині дня навантаження збільшується в три-чотири рази. Їх обсяг різний для кожного, залеж-

ДО ПОРТРЕТА ФІЗКУЛЬТУРНОГО АКТИВІСТА

но від фізичної підготовленості, будуються заняття за принципом «від простого до складного».

У Листопаді 1978 року «Спортивна газета» надрукувала статтю про досвід роботи вчителя фізкультури середньої школи № 31 Запоріжжя Валентина Олександровича Веселкова, в якій є така фраза: «Я мрію про той чудовий час, коли з мікрофоном у руці і козирком над очима зможу сісти де-небудь у куточку і лише зрідка вносити корективи і давати вказівки своїм учням».

Для В. К. Іванця подібне до цього — вже не мрія. Хто буває на стадіоні «Зірка» під час занять з легкої атлетики, той часто не бачить тренера, а лише групи спортсменів у різних секторах стадіону. Ні, Іванець не відсутній, він десь «збоку», але він не байдужий, усе бачить і втручається, коли це необхідно.

Така «розкіш» можлива завдяки чіткій організації навчально-тренувального процесу. План занять для кожного спортсмена складається на тиждень. Коного понеділка він знає, що робитиме в наступні сім днів. І навіть якщо на стадіоні не було тренера, все йшло б у звичайному ритмі.

Але справа не тільки у плануванні занять, а й у взаємній повазі, атмосфері дружби, розуміння і довіри, що склалася між тренером і його вихованцями. Це — не просто група, колектив, а міцна сім'я, в якій тренер — добрий батько.

Тренер знайомий з усіма без винятку батьками своїх підопічаних: з ними іноді треба радитися щодо режиму дня спортсменів, обговорювати їхні шкільні справи. А буває так, що необхідно перевірити

дати хворого, — все це важливо для наставника.

Юні легкоатлети разом проводять свята, відзначають дні народження, підносять іменинникам цукерки, торти.

З нетерпінням чекають підлітки літньої. Цього місяця вони щороку на 26 днів виїжджають «на природу», у спортивно-оздоровчий табір «Бірюсині», що під Знаменкою. Програма перебування там дуже насичена — заняття до трьох разів на день. Та свіже повітря, ліс, вода роблять свою справу: всі повертаються додому бадьорими, сповненими завзяття, енергії.

Володимир Костянтинович так визначає своє кредо:

— Основою наших взаємовідносин є любов до дітей, сприйняття їх не як робітників, котрі виконують твої команди, навіть не як спортсменів, а просто як людей. Тоді й на працю йдеш, як на свято, не можеш без неї, без дітей. А вони відповідають тим же. Настільки злилися з колективом, що без нього, без легкої атлетики не можуть.

Таке лишається на багато років, навіть тоді, коли розпрощався з легкою атлетикою. Колишні вихованці В. К. Іванця й нині кожної неділі (і не не випадок, а традиція) приходять на стадіон з дітьми, друзями, приходять, щоб побачити свого наставника, пограти у футбол з тими новачками, котрих раніше навіть не знали.

Влітку минулого року, наприкінці, у Кіровоград завітала офісера Радянської Армії Олександр Параскева і Сергій Марченко. Всього на три дні, щоб побачитися з рідними. І один із цих днів провели в «Бірюсині» де у них була друга сім'я.

М. РОДОХЛЕСЬ.

Матчова

зустріч

юних

Важливим методом підготовки юних футболістів є матчові зустрічі між вихованцями дитячо-юнацьких шкіл. З метою дальшого поліпшення тренувального процесу в цьому навчальному році спеціалізована дитячо-юнацька спортивна школа олімпійського резерву Кіровоградського міського відділу народної освіти провела зустрічі з новоукраїнськими та черкаськими футболістами.

А потім ареною змагань став ігровий зал спорткомплексу Світловодського заводу чистих металів. До молодого наддніпрянського міста прибули вихованці тренерів Анатолія Миколайовича Андреева і Віктора Івановича Квасова. Їх гостинно зустріли господарі. Того ж дня футболісти 1970 року народження провели свою першу гру. Кращими на полі виявилися кіровоградці (капітан Віталій Бехеда). Заслужили похвалу тренера воротар Олег Кумпан, Сергій Нечипуренко і Василь Бондар.

Чергового дня світловодці (капітан Олександр Меркун) зуміли змістити хід матчу і взяли реванш. Добре виступили вихованці тренерів Віктора Івановича Третьяка і Юрія Миколайовича Василенка Юрій Остапчук, Сергій Коваленко і Вячеслав Шамаль.

Серед команд футболістів 1971 року народження верх взяли кіровоградці (капітан Володимир Коломієць).

І. КАРАНТ.

В. о. редактора
А. РОМАНЮК.

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП

м. Кіровоград.

вул. Луначарського, 38.

ТЕЛЕФОНИ: відділу листів і масової роботи — 2-45-36; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; відділу пропаганди — 2-45-36; відділу учнівської молоді — 2-45-35; відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; відділу оголошень — 2-56-65; фотолабораторії — 2-45-35; нумераторської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-33.